

устны които тъй жестоко хуляхъ любовъ. не бѣхъ искавали толкози нѣжнѣ гроціозность. Никога този гласъ и не бѣ бывалъ тъй мелодически, гласътъ който казваше че любовта е лъжа; никога не бѣхъ блистали така тѣзи очи, на които немилостивый погледъ причиняваше ужасъ.

И пристѣпи при неѣ, и повыка: — клетнице! искажи по-добрѣ че сърдцето ти е бездна, въ който всичко ся изгубя. Исповѣдай че сърдцето ти е недостойно за нищо; че тутакъ си вдавана нѣкому, отземашъ си и го забравяшъ, проклеващъ ся въ благополучіе си. Но не дѣй охула поне любовъ. А що? онази нощъ, който ся виждашъ да си забравила, въ който ты мя направи най-честигъ отъ мъжіетъ... онази нощъ, бѣше ли подобна на другытъ нощи? Тѣй ли бѣхмы ный тогазъ съ тебе единъ къмъ другы, като кога че тѣй ся случило? Не бѣхмы ли ты и азъ? Цѣлувкытъ ми бѣхъ ли подобны съ онѣзи на другытъ мъжіе? И когато сплитяхъ рацѣтъ си около вратѣтъ ти, душитъ ни отсѣтствующи да ли не знаяхъ всичко?... А! напраздно прѣкословишь; защо-